

hende. Per tænkte ved sig selv, at hun vistnok var meget forkælet. Men unægtelig var hun nydelig. Han fandt hende endda nok saa indtagende idag som forleden, da han saa hende i Kærsholms skumringsfyldte Park. Hun tog sig ligesom mere virkelig ud, saadan som hun stod der i fuldt Daglys med et lille hvidt Smækkeforklæde og skænkede i Kopperne. Ligheden med Francisca kunde han forresten ikke længer faa Øje paa.

Af Hensyn til Per søgte Hofjægermesterinden et Par Gange at skifte Emne og begyndte at tale om København. Men Per var ikke meget underholdende, og Præstefruen førte hver Gang hurtigt — og ligesom lidt demonstrativt — Samtalen tilbage til hjemlige Omraader. Hun var en høj og slank Dame med noget vist fornemt over sig. Det var ikke vanskeligt at se, at det var fra hende, Datteren havde arvet sine ydre Fortrin. Overfor Per viste hun sig i Modsætning til sin Mand meget tilbageholden. Uden ligefrem at være uhøflig havde hun endnu ikke en eneste Gang henvendt Ordet til ham, og det var just for at bøde herpaa, at Hofjægermesterinden stadig søgte at drage ham ind i Samtalen.

Men nu rejste man sig paa Værtindens Opfordring for at se sig lidt om i den store og smukt vedligeholdte Have. Per var helst bleven siddende. Han befandt sig ilde i dette Selskab og begyndte at blive utaalmodig efter at komme bort.

De tre Fruer gik foran i livlig Passiar. Per fulgtes med Frøken Inger men vidste ikke, hvad han skulde sige til hende. Han, som ellers var saa veltalende, kunde ikke finde den rette Tone overfor denne lille Landsbypige.